

Mil milions al rebost

El president de la Diputació de Lleida, Jaume Gilabert, rep els presidents de les diputacions de Barcelona, Girona i Tarragona, Antoni Fogué, Enric Vilert i Josep Poblet, en una trobada institucional a la Sala Viladrich del palau de la Diputació de Lleida, el febrer passat.

Quatre de quatre. CiU es pot permetre el luxe de no endur-se cap altre partit d'acompanyant a l'illa del tresor. Per primera vegada, l'aritmètica li dona via lliure per a col·locar els quatre presidents de les diputacions de Barcelona –tot i que en aquest cas haurà d'obtenir el suport d'alguna força–, Tarragona, Lleida i Girona. Aquesta vegada, doncs, es fa impossible qualsevol suma per a desbancar la federació nacionalista d'aquests trons. El record dels convergents és agre: el 2007, tot i ser el partit amb més representació als ens supramunicipals de Girona i Lleida, va quedar-ne fora de resultes d'un pacte PSC-ERC que donava les dues presidències als republicans. Amb Barcelona a mans del tripartit

Les diputacions són un inestimable suport econòmic per als partits, no únicament pels diputats provincials, sinó per l'existència dels assessors. Amb majoria absoluta a Girona, Lleida i Tarragona, i majoria relativa a Barcelona, CiU podrà administrar un pressupost de gairebé 1.000 milions d'euros des dels quatre ens provincials.

tit liderat pel PSC, CiU només va poder governar a la Diputació de Tarragona.

Durant la campanya electoral, el secretari d'organització de CiU, Lluís Corominas, assegurava que l'objectiu

final no seria expulsar els socialistes de la Diputació de Barcelona, sinó "controlar per primera vegada la despesa de l'immens pressupost de la Diputació i la llarga llista de càrrecs de confiança, que a mans del tripartit

és fora de control". Però en aquesta administració no hi ha ningú que no hi suqui, inclosa l'oposició. Tradicionalment, tots els partits han fet una mena de pacte de silenci que consisteix a repartir càrrecs d'assessors, de manera que ningú no protesta ni aixeca catifes. Mai cap partit no s'ha plantat ni ha rebutjat caramels d'aquesta mena en bé de la transparència de l'ens; ni de bon tros no ha denunciat el fet que es destinin quantitats ingents de diners a finançar projectes d'ajuntaments que tenen una escassa o nul·la relació amb les necessitats d'un municipi.

Sous per a donar i vendre. Amb les quatre presidències, CiU acabarà d'administrar aquest 2011 un pressupost que arribarà a 947 milions d'euros –615 a Barcelona, 127 a Tarragona, 109 a Girona i 96 a Lleida–, el 80% del qual prové del govern de l'estat espanyol i el 20% restant s'obté amb la recaptació d'impostos, recàrrecs sobre l'IAE, operacions financeres i més aportacions. Del pressupost administrat, Barcelona inverteix 215 milions en despeses de personal (35% del pressupost), Tarragona, 30 milions (38%), Lleida, 28 milions d'euros (29%) i, finalment, la que menys capital destina a aquesta partida, Girona, amb 12,5 milions d'euros (11,5%).

Entre totes les conquestes, el gran botí és a la metròpoli. Des del 1979, la Diputació de Barcelona era a mans del PSC, que governava amb ICV i amb ERC, tot i que els republicans no han estat aritmèticament necessaris.

A la caixa d'aquesta diputació hi ha pressupostats per al 2011 615 milions d'euros, que es destinen a donar servei a tots els ajuntaments integrats en l'ens en matèria d'infraestructures, equipaments culturals, serveis socials, parcs naturals, gestions d'impostos, etc. Però també –cosa molt important per als partits– a pagar els generosos sous del president, 9.184,2 euros bruts mensuals; dels vice-presidents, membres de l'executiva i presidents dels grups, que pugen a 6.921 euros bruts mensuals; 6.301,75 euros per als diputats adjunts a la presidència; 5.967 euros per als diputats delegats d'àrea, diputats delegats, diputats adjunts i diputats portaveus dels grups. I finalment, els més humils, els diputats

El ple de la Diputació de Girona, integrada per 27 diputats provincials, aprovava el desembre del 2010 el pressupost per a enguany, 127 milions d'euros, un 10% menys que el 2009.

adjunts als portaveus dels grups, que reben 3.795,70 euros bruts mensuals.

També hi ha retribucions per a membres electes sense dedicació exclusiva que assisteixin als plens, com si no tinguessin l'obligació, si més no moral, d'assistir-hi. Per cada ple, de caràcter mensual, els assistents que no tenen com a feina-pagador principal la Diputació cobren entre 1.576 i 1.684 euros, més una comissió entre 352 i 460 euros, segons la ciutat d'origen. L'organisme provincial a Barcelona disposa d'una plantilla de 3.600 treballadors, i gestiona setze organismes autònoms.

Però aquí no s'acaba el repartiment del pastís. Les formacions polítiques es reparteixen, segons pactes no escrits que no sempre tenen a veure amb la representativitat de cada partit a la Diputació, una cinquantena d'assessors, que perceben una retribució que oscil·la entre 32.000 i 59.000 euros bruts anuals, sense dedicació exclusiva, és clar.

Si des del 2003 els assessors són limitats a una cinquantena, hi ha màniga ampla amb la categoria de personal de confiança no funcionari. Tot plegat converteix la Diputació de Barcelona –i a petita escala, per les dimensions pressupostàries, la resta de diputacions– en una oficina de col·locació, o recol·locació, de militants il·lustres i càrrecs orgànics dels partits.

Si no fos per la crisi... I si no hagués estat per la maleïda crisi econòmica i financera mundial, els sous dels diputats provincials i el llarg etcètera de càrrecs de les diputacions encara seria més llaminer. Des del 2008, el govern de governs municipals ha retallat les despeses de personal de gairebé un 20% acumulat. A tall d'exemple, el sou mensual brut del president en funcions de la Diputació de Barcelona, Antoni Fogué, ha rebut una tisorada de 1.500 euros en aquests anys, i el 2010 va cobrar 131.000 euros bruts.

El president de la Diputació de Girona, Enric Vilert (ERC) va percebre 98.000 euros bruts anuals, mentre que el seu company de partit, president de la Diputació de Lleida, Jaume Gilibert, en va cobrar 109.000. El que cobra menys és el de Tarragona, el convergent Josep Poblet, que va percebre un sou anual brut de 75.293 euros després de la retallada generalitzada del 15% que s'han aplicat els alts càrrecs de les administracions catalanes.

Les diputacions ofereixen milers de sous. Els partits se'ls reparteixen 'amistosament'

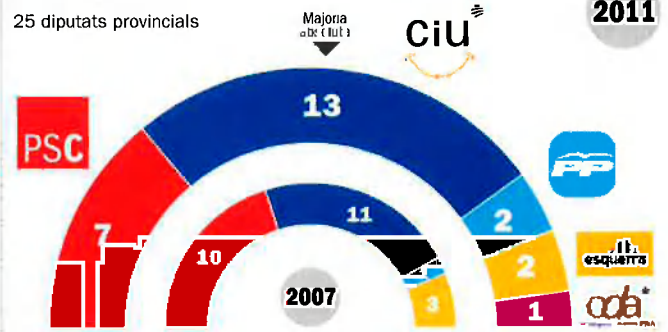
La marea blava arriba a les diputacions

Composició de les diputacions

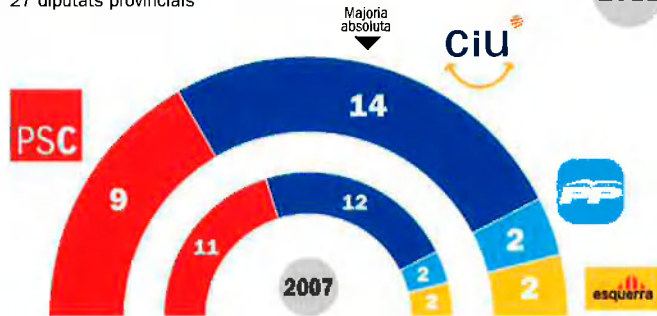
■ BARCELONA
51 diputats provincials

■ LLEIDA
25 diputats provincials

■ TARRAGONA
27 diputats provincials

■ GIRONA
27 diputats provincials

*CDA-PNA: Convergència Democràtica Aranese-Partit Nacionalista Aranès

Les diputacions van ser creades el 1812 –amb la Constitució de Cadis–, com a govern i administració autònoma d'una província, tot i que no exerciren com a tals fins el 1836. Sobre el paper, una de les funcions fonamentals d'aquests ens és col·laborar en la gestió de l'activitat dels municipis que formen part de la seva àrea d'influència, endreçats en els partits judicials a l'hora de repartir diputats provincials per la llei d'Hondt. Per tant, aquests diputats no són d'elecció directa, sinó que els mateixos partits els designen triant entre alcaldes i regidors que prèviament han estat escollits a les urnes.

A què es dedica una diputació?

El ciutadà mitjanament informat sap que un parlament legisla, que la Generalitat gestiona els serveis de salut, d'educació, d'assistència social, fa línies de metro i de ferrocarril, habitatges de protecció oficial, escoles, hospitals, etc. Els ajuntaments gestionen els serveis municipals, i fins i tot assumeixen

responsabilitats que no els pertocarien, com ara crear escoles bressol per a cobrir el dèficit de places públiques de la Generalitat. Però les diputacions... costarà de trobar ningú al carrer que pugui descriure amb una certa precisió a què es dediquen els gairebé 1.000 milions d'euros que administren els quatre ens supramunicipals del país. Potser per això mai no s'ha fet una manifestació de protesta davant la seu de les diputacions, ni tampoc els ciutadans presenten reclamacions a aquest ens.

La xarxa de biblioteques, la gestió dels parcs naturals, l'arranjament de carreteres i la gestió tributària –el tribut de la mobilitat i l'impost de circulació ens arriben a casa amb el logotip de la diputació corresponent– són les activitats més identificables. Però més enllà d'aquesta tasca, certament important, aquests òrgans provincials intervenen en més àrees. L'esport, l'educació, la promoció de la cultura als municipis mitjançant exposicions itinerants, els projectes de preservació

del medi, les accions per a la millora del benestar social i, en alguns casos, els programes d'accés a l'habitatge digne centren els eixos d'actuació, que es desenvolupen en conveni amb els ajuntaments destinataris.

A les webs de les diputacions s'intenta explicar quina és la funció d'aquests organismes: donar suport econòmic i tècnic als diversos ajuntaments de la província amb la intenció de crear un equilibri territorial i fer possible que els ciutadans dels municipis tinguin a disposició uns serveis de qualitat similar. Per a aconseguir aquest equilibri, una diputació actua com a coordinador entre municipis i s'encarrega de dur a terme polítiques de caràcter supramunicipal.

Així, en la gestió d'una diputació, les paraules *coordinar* i *cooperar* esdevenen vitals, tot i que puguin resultar sobrerres tenint en compte que sovint aquests organismes dupliquen funcions que ja fan els ajuntaments i la Generalitat, i mantenen una xarxa

innecessària de càrrecs polítics que cobren sous més que ofensius.

Sistema no proporcional. Al marge de la utilitat o no d'una diputació, la representativitat dels consistoris és més que discutible. La forma com es reparteixen els diputats provincials en els partits judicials afavoreix només els grans partits i aboca el sistema al bipartidisme. La fragmentació de la província atempta contra el principi de representativitat, regala el control absolut d'una diputació a un partit i dificulta antidemocràticament la representació de la tercera força municipal.

És el cas d'ERC a Barcelona, que, tot i tenir alcaldies i molts regidors als partits judicials que integren la Diputació, només obté 2 dels 51 diputats provincials. Això mateix li passa a ICV i, en menor mesura, al PP. Perquè s'atorguen X diputats a cada partit judicial, que s'adjudiquen al partit més votat. I si n'hi ha més d'un, al segon. A tall d'exemple, ERC té molta força al Berguedà, però com que en aquest

Les funcions de les diputacions són força difuses, però entre les més conegudes hi ha l'arranjament de carreteres, la xarxa de biblioteques i la gestió dels parcs naturals.

partit judicial només hi pertoca un diputat, es queda sense representació.

Mentrestant, el possible retorn al sistema de vegueries continuarà plantant sobre unes diputacions que a

hores d'ara són fonamentalment màquines expenedores de càrrecs de tota mena per a alimentar els partits.

Gemma Aguilera

Quines 11 persones
t'emportaries al Carib?

**Cada pagament t'apropa
més al Carib a tu i les
11 persones que tu vulguis!**

Aquesta tovallola serà teva acumulant 1.200€ en compres amb les teves targetes de crèdit d'Unnim, entre l'1 de maig i el 30 de juny de 2011.

*Promoció vàlida per a acumulació de compres a comerços pel titular, realitzades entre l'1 de maig i el 30 de juny de 2011 amb qualsevol targeta de crèdit d'Unnim. S'exclouen les operacions realitzades amb VISA Electron. Promoció limitada a un article per client fins a exhaurir les existències, 12.000 unitats. A partir del 15 de juliol de 2011 podràs verificar si has guanyat el viatge al Carib o, si has arribat als 1.200 euros, triar l'oficina de recepció de la teva tovallola a unnim.cal o al 902 48 08 08.

BANCA DE PROXIMITAT

Unnim

la caixa que suma